

Families Indtægt blive mellem 40 og 50 Kr. om Ugen, og vi mener, at det er uberegtiget, at i saadanne Tilfælde Staten skal yde Ekstratilskud til Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Selvfølgelig, som jeg sagde før, kan man ikke gribe ind i det, som Manden har sikret sig ved sine Indskud i Arbejdsløsheds-kassen, hvad der i det højeste kan blive 14 Kr. Det maa man lade vedkommende Mand beholde. Men naar Familien har en Ekstraindtægt ved Siden af, f. Eks. paa en Snes Kroner, hvad enten det nu er ved Hustruens Arbejde, eller det kan stamme fra hjemmeværende Børn, som arbejder, er der ingen Anledning for Staten til at yde en Ekstraundersøttelse paa 8—9 Kr. om Ugen ved Siden af Arbejdsløsheds-kassebidraget. Det er altsaa det, det første Ændringsforslag tager Sigte paa. Som det er udtalt i Betænkningen, har ogsaa Flertallet tænkt sig at kunne gaa med til dette Ændringsforslag, hvis Realitet, haaber jeg, ingen hverken i Udvalget eller her i Tinget kan have nogen Indvending imod, men af Hensyn til Ministerens Udtalelse om det vanskelige ved at faa saadanne Forhold konstateret og undersøgt har Flertallet afholdt sig derfra, og desuden fordi vi ikke vilde fratagde det andet Ændringsforslag, som jeg straks skal omtale. Jeg kan gerne indrømme, at der selvfølgelig kan være Tilfælde, hvor der er Tale om private Indtægter, hvor det kan være vanskeligt at faa Forholdet konstateret, men hvor Indtægten falder ved fagorganiserede Arbejderses faglige Fortjeneste, er det ikke vanskeligt, Arbejdsløsheds-kasserne har jo god Rede paa deres Medlemmer, baade de mandlige og de kvindelige, saa det vil ikke betyde nogen som helst Vanskelighed at faa en Undersøgelse i den Retning.

Det andet Ændringsforslag, vi har stillet, er en Fortsættelse af sidste Stykke af § 4, hvor Ministeren havde taget Hensyn til de Betæneligheder, der var nærede — i væsentlig Grad af Arbejdsløshedsinspektøren, men ogsaa af et Mindretal i Arbejdsløshedsnævnet — ved, at Understøttelsen muligt kunde komme op paa Siden af eller i Nærheden af den virkelige Arbejdsfortjeneste eller muligvis endda komme over den. Det har Ministeren taget Hensyn til, som vi ved, i sidste Stykke af § 4, der siger, at saafremt saadant konstateres, skal Bidraget sættes ned med et passende Beløb, men dette har Mindretallet ikke fundet sig tilfredsstillet ved. Jeg mener nemlig, det maa hævdes, at der maa være et vist Spillerum mellem en Arbejds-

fortjeneste og en Arbejdsløshedsunderstøttelse. Som jeg gjorde opmærksom paa ved Sagens første Behandling, er det forbundet med forskellige Udgifter at være arbejdende. Der er, som jeg den Gang nævned, Slid paa Tøj og Slid paa Værktøj, i mangfoldige Tilfælde er der Udgift til Sporvogn for at komme til og fra Arbejdspladsen, som maaske ikke ligger i Nærheden af vedkommendes Hjem, og der kunde nævnes andre Udgifter for den, der arbejder. Tillige er der Muligheder for Fortjeneste forbundet med at være arbejdsløs. Den arbejdsløse kan privat paa en eller anden Maade tjene noget, enten ved at bestille lidt for andre eller ved at udnytte sin Tid i Hjemmet, altsaa vil han let i mange Tilfælde kunne have en lille Ekstrafortjeneste. Derfor mener vi, at Understøttelsen ikke blot, som det siges i Ministerens Forslag, ikke maa komme for nær op ad Arbejdsfortjenesten, men vi mener, at det vil være rigtigst at sætte en bestemt Grænse, som i al Almindelighed skal overholdes.

Vi har da valgt at stille Forslag om, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke maa overstige $\frac{3}{4}$ af den Arbejdsindtægt, vedkommende har, naar han arbejder. Jeg tror, at det er i højeste Grad nødvendigt ogsaa for Kasserens egen Skyld, at dette bliver slaaet fast, ellers udsætter vi os for at ødelægge hele Arbejdsløsheds-kasseinstitutionen og den gode Tanke, som ligger til Grund for den. Dette er ogsaa fremhævet gentagne Gange under Sagens første Behandling. Ogsaa den ærede Minister fremhævede flere Gange, at man bør arbejde hen til, at Understøttelsen ikke bidrager til, at de Betæneligheder, der kan være overfor Kasserne, stiger, og at man ikke maa bidrage til at svække Arbejdsvillien hos de arbejdende. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) udtalte meget kraftigt i sin Omtale af Lovforslaget ved dettes første Behandling, at det maatte være et af Hovedformaalene, at man styrkede Kasserne og ikke i nogen Maade bidrog til at svække Arbejdsvillien hos de arbejdende Medlemmer, saa at disse lod sig friste af Understøttelsen til at være uvillige til at modtage Arbejde. Derpaa hvilede, sagde det ærede Medlem, hele Arbejdsløsheds-kasseinstitutionen i sit Princip, og hvis man rokkede derved, vilde denne Institution blive ødelagt. Tillige henlede det ærede Medlem, hvad jeg ogsaa gerne vil give min Tilslutning til, Arbejdsløsheds-kasserens Opmærksomhed paa, at de bør